

Dilluns, 26 d'octubre de 2026 – 20 h
Sala de Concerts
Palau 100

London Philharmonic
Orchestra & Gardner
— Casals, Brahms i Sibelius

Fitxa artística

Julia Fischer, violí
London Philharmonic Orchestra
Edward Gardner, director principal

Programa

I part

PAU CASALS (1876-1973)
“Preludi” de l’oratori *El pessebre*

JOHANNES BRAHMS (1833-1897)
Concert per a violí, en Re major, op. 77
Allegro non troppo
Adagio
Allegro giocoso, ma non troppo vivace

II part

JEAN SIBELIUS (1865-1957)
Simfonia núm. 5, en Mi bemoll major, op. 82
Tempo molto moderato
Andante mosso, quasi allegretto
Allegro molto

Biografies

Consulteu les biografies dels artistes als seus webs oficials:

lpo.org.uk
edwardgardner.co.uk
juliafischer.com

**Durada aproximada
del concert:**

1a part, 50 minuts
Pausa de 20 minuts
2a part, 40 minuts.

#simfònica #músicauniversal

Qui en són els protagonistes?

La London Philharmonic Orchestra, un dels conjunts més importants del món, que torna a Barcelona dirigit pel seu director titular des del 2021, el britànic Edward Gardner. Compartiran escenari amb l'alemanya Julia Fischer, una virtuosa del violí que amb només dotze anys va guanyar el prestigiós Concurs Yehudi Menuhin. Fischer interpreta ni més ni menys que el *Concert per a violí* de Brahms, una de les obres més exigents del repertori, però el programa també inclou peces clau de Pau Casals i Jean Sibelius.

Quines són les claus del concert?

La vetllada enllaça tres mons sonors: el "Preludi" d'*El pessebre* és la introducció orquestral del popular oratori de Pau Casals, peça breu però intensa que evoca la màgia del Nadal; compost entre el 1943 i el 1946, posseeix una factura postromàntica amb reminiscències del folklore català i fins i tot de l'escriptura de Bach, un dels compositors favorits de Casals. Ell mateix va estrenar l'obra al Regne Unit el 1963, precisament amb la London Philharmonic i, en ocasió del 150 aniversari del seu naixement, la London Philharmonic Orchestra la recupera. Tot seguit, el *Concert per a violí* de Brahms combina lirisme i virtuosisme en un diàleg constant entre el solista i l'orquestra. El programa es tanca amb la *Simfonia núm. 5* de Sibelius, potser la més coneguda després de la *Segona*, on el compositor finlandès consolida el seu estil evocador de paisatges escandinaus amb aquell final triomfal i inoblidable.

A què has de parar atenció?

Al *Concert per a violí* de Brahms, d'extrema dificultat; escrit l'estiu del 1878 a Pörttschach, a la vora del llac Würth, on el compositor deia que les melodies "*es trobaven pel camí*". Després d'un tema tranquil i evocador, hi desfilen d'altres de caràcter ben divers, elegíacs, batalladors i amorosos. L'"Adagio" inclou un bell solo d'oboè; és un dels moments més introspectius de la peça. I també cal parar atenció a la *Simfonia núm. 5* de Sibelius, una obra que els avantguardistes contemporanis van atacar per ser massa "*visual*": amb grans constel·lacions temàtiques que giren sobre si mateixes, és una música que va acumulant densitat i vigor. Al final, el famós "himne dels cignes" es transforma en unes harmonies terribles i majestuoses, com una força de la natura.

Sabies que...

Brahms va escriure el seu únic *Concert per a violí* pensant en el seu amic, el mític violinista Joseph Joachim. Però en l'estrena, la recepció no va ser del tot bona. Hi va haver qui el va definir com un concert no per al violí, sinó "*contra el violí*". Fou el cas del virtuós Pablo de Sarasate, que es va negar a tocar-lo perquè considerava una ofensa que a l'"Adagio" l'oboè tingués la melodia principal mentre el violí esperava. "*Com és possible –deia– que els instruments d'orquestra anticipin les melodies del violí solista?*".

Gràcies pel vostre suport!

Ser Mecenes del Palau de la Música Catalana és molt més que una aportació econòmica: és un compromís amb la cultura, amb la bellesa i amb la història. És convertir la vostra marca en un llegat universal i l'oportunitat de formar part d'un projecte únic.

Mecenes Protectors

artyplan

CASA SEAT

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

camins.cat

COL·LEGI DE
FARMACÈUTICS
DE BARCELONA

CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli SL

eurofragance

exeaimpact
The Puig Family Foundation

EY
Shape the future
with confidence

factorenergia

Fundació
FLUIDRA
Llegat Joan Planes

Fundación
Dvesta

Fundación
Manuel Lao

repsol
fundación

GVC Gaesco

Gramona

mesoestetic

MITSUBISHI
ELECTRIC
Changes for the Better

moventia

Nestlé

savills

SEIDOR

VEOLIA

Mecenes d'Honor

Agrolimen

grupo
euromadi

Sabadell
Fundació

Damm
Fundació

FUNDACIÓ
Gandara

Fundació "la Caixa"

Fundació
Grup Farmacèutic
Salvat

Occident
Fundación

Santander
Fundación

HAVAS

Ibercaja

isp
Inversiones y Servicios Publicitarios

Limak

Telefónica

The
NANDO
and ELSA
PERETTI
foundation
Delegació a Catalunya

Mecenes Col·laboradors

Mitjans de Comunicació

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués Masriera Joiers – Caixa Enginyers – Calaf Grup – Cecot – Centre Odontològic Digest – Colonial SFL – FemCAT – Fundació Antoni Serra Santamans – Fundació Castell Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia – L'Illa Diagonal – Quadis – Saba – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresion – Sesé – Soler Cabot

Gràcies pel vostre compromís!

Ser benefactor del Palau de la Música Catalana és comprometre's amb una institució cultural única al món i viure l'experiència Palau d'una manera exclusiva i pròxima. És formar part d'una comunitat de persones que comparteixen la passió per la cultura i la música, i en són ambaixadores.

Benefactors d'Honor

Prof. Rafael I. Barraquer Compte
Francesc Xavier Carbonell Castellón
Mariona Carulla Font
M. Dolors i Francesc
Pere Grau Vacarissas
Maria José Lavin Guitart

Marta Mora Raurich
M^a del Carmen Pous Guardia
Daniela Turco
Joaquim Uriach Torelló
Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril
Eulàlia Alari Ballart
Pere Armadàs Bosch
Rosamaria Artigas i Costajussà
Núria Basi Moré
Lluís Carulla Font
Amb. Prof. Mark Dybul
i Mr. Jason Claire
Joaquim Coello Brufau
Josep Colomer Viure

Josep Daniel i Lluïsa Fornos
Isabel Esteve Cruella
Victor Font
Casimiro Gracia Abian
Jordi Gual i Solé
Ramon Poch Segura
Juan Eusebio Pujol Chimenó
Juan Manuel Soler Pujol
Karin Zimmermann

Benefactors

Mª Victoria de Alós Martín
Mahala Alzamora Figueras-Dotti
Manel Bertran Mariné
Gemma Borràs i Llorens
Jordi Capdevila i Pons
Oriol Coll
Rolando Correa
Elvira Gaspar Farreras
Francisco Gaudier Fargas
Pablo Giménez-Salinas Framis
Maite González Rodríguez
Irene Hidalgo de Vizcarrondo
Pepita Izquierdo Giralt
Immaculada Juncosa
Isaac Martín Salvà
Silvia Martínez Losas i Luis Vives de Prada
Juan Molina-Martell Ramis

M. Victòria Moncunill i Cirera
Joan Oller i Cuartero
Rafael Pous Andrés
Inés Pujol Agenjo
Pepe Pujol Agenjo
Toni Pujol Agenjo
Olga Reglero Bragulat
Anna Risa i Pere Marcet
Carla Sanfeliu
Josep Ll. Sanfeliu
Marc Sanfeliu
Manel Sarasa Serra
Elina Selin
Jordi Simó Sanahuja
M. Dolors Sobrequés i Callicó
Fernando Trias de Bes
Salvador Viñas Amat

El Palau de la Música Catalana agraeix també les donacions dels benefactors que volen restar en l'anonimat.

Filar el programa

És inevitable: cada vegada que vaig a un concert, intento trobar el fil que justifica la selecció de les obres. Alguns són evidents, sigui pel contingut o, en aquest cas, per la forma. Som davant l'esquema clàssic: obertura, concert solista i simfonia; instaurat al segle XIX a mesura que s'allunyava del pastiche del XVIII. I per què així? Filem...

L'obertura és l'"aperitiu" per a la comunitat que acaba de congregarse: breu, potser nova, i ha de deixar l'ambient calent amb ganes de més...; el concert és el moment de l'individu, del protagonista (el *proto-agon* hereu de la tragèdia grega: el primer que lluita, combat, pateix i agonitza... mentre nosaltres gaudim plaentment en catarsi davant el mite de l'heroi), i, després, després del descans, la simfonia: el plat fort. Els personatges clau són ara el director i la seva orquestra, és a dir, l'autoritat i la disciplina col·lectiva, com a contrapès als desmesuraments de l'individu protagonista del concert solista. Resumint: la comunitat es reuneix voluntàriament; primer, celebri's el mèrit i el talent individual, però, finalment, demostris que per damunt de l'individualisme hi ha un ordre col·lectiu disciplinat i jeràrquic. No cal creure —ni sentir— que aquest ritual funciona i té sentit; Christopher Small, al seu llibre *Musicking* (Musiquejant), insisteix que l'exactitud o historicitat del ritu és irrellevant (encara que sigui fidel reflex de la societat burgesa i liberal...), i que el que compta és que continua funcionant com a model per socialitzar a través de la música. Doncs molt bé. Continuem.

I el contingut? Què té a veure Casals amb Brahms i Sibelius? Aquí cal filar més prim... Vegem-ho.

El "Preludi" de Casals, amb què s'obre el seu oratori *El pessebre*, va ser concebut sota l'ombra de la Guerra Civil espanyola i les explosions de la Segona Guerra Mundial. Com diu la mateixa Fundació Pau Casals, "és un tema de pau, de puresa de sentiments, de fe i d'esperança". Va ser escrit des de l'exili, i el mateix Casals va estrenar l'obra el 1960 a Acapulco; el 1962 la va portar a San Francisco, i el 1963, al Regne Unit, amb la mateixa London Philharmonic Orchestra. La va dirigir en més de seixanta ocasions, i la va portar fins a les Nacions Unides i Jerusalem com a part de la seva "croada" per la pau, la dignitat humana i la fraternitat.

Aquest "Preludi" (també anomenat "Sardana seriosa") no era un simple "aperitiu"; era, justament, un primer missatge: l'emblema d'aquella Catalunya a la qual no podia tornar. D'altra banda, Sibelius, també sota l'eco de la metralla de la Primera Guerra Mundial i la dominació russa, forjava amb la seva *Cinquena* la veu simfònica d'una Finlàndia que també cercava identitat pròpia. Una veu que sembla haver-se aconseguit —pels volts de l'abril del 1915— en els crits de setze cignes (així ho diu al seu diari) "que volaven en cercles al seu voltant fins a desaparèixer en la resplendor del sol com una cinta platejada".

Com podem veure, la pàtria i la identitat nacional en temps de guerra apunten com a fil conductor. I el cas de Brahms? Continuem filant..., però encara més prim...

Brahms també va estar immers en una guerra, l'anomenada "guerra dels romàntics", una contesa sense ressò des del mateix moment que ens declarem amants tant de la música de Brahms, Schumann, Mendelssohn... com de la de Berlioz, Liszt i Wagner. Però és un fet que tant Brahms com qui va estrenar el concert —el seu genial amic Joachim— s'havien embrancat en una autèntica batalla per la sagrada pàtria alemanya; en aquest cas, la musical. La pregunta era molt senzilla: quina era la veritable música alemanya? Aquella que bevia directament de Bach, Beethoven i Schubert, o aquella "nova" que es nodria de la poesia, la literatura, l'argument extramusical i el "programa"? El fet és que el 1860 un jove i imberbe Brahms (juntament amb Joachim i altres músics oblidats) es va llançar sense por contra aquells "nous alemanys": l'impetuós Wagner del *Tannhäuser* a París i el totpoderós Liszt, que es bolcava de ple a la fe catòlica. Així, van redactar un manifest que deia, més o menys (de manera altisonant i pseudojurídica): "Els sotasignats consideren que és el seu deure protestar contra aquesta distorsió dels fets, i declaren [...], lamenten i condemnen les produccions dels líders i alumnes de l'anomenada Nova Escola Alemanya, que... necessiten la creació constant de noves i extravagants teories contràries a la mateixa naturalesa de la música". El manifest es va filtrar i la «Neue Zeitschrift», la revista bastió de l'enemic, el va parodiar i ridiculitzar. Tot va acabar semblant una queixa de quatre joves descontents clamant per una pàtria perduda. Brahms es va prometre a si mateix no involucrar-se mai més en querelles d'aquella mena. Es va dedicar a explotar les seves velles formes reverenciades i, amb l'assessorament de Joachim (i una

barba acabada d'estrenar...), va concebre el seu *Concert per a violí*, on cada nota és un argument a favor de la “veritable música alemanya”, encara que al tercer moviment inclogui, per cert, unes delicioses *gitaneries*. En fi, quina guerra més ximple...

Malgrat no saber amb certesa si la “identitat” és el fil conductor d'aquest concert, aquí deixo la proposta (i si no agrada, en tenim d'altres...). Identitat en forma de ritme de sardana, cignes cantant a la primavera freda o notes absolutes que surten d'un violí. La pàtria és la música.

Carlos Calderón Urreiztieta

Doctor en Humanitats

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara:

Palau de la Música Catalana

Palau 100

London Phil & Gardner
Ensemble Pygmalion & Pichon
Hong Kong Phil Orchestra & Peltokoski
Accademia Nazionale di Santa Cecilia & Harding
Philharmonia Orchestra & Salonen
Deutsche Radio Philharmonie & Pons
Batiashvili, Royal Concertgebouw Orchestra & Mäkelä
Passió segons sant Mateu de Bach, amb Simon Rattle
Nederlands Philharmonic & Viotti
Budapest Festival Orchestra & Fischer
San Diego Symphony Orchestra & Payare
The Constellation & Gardiner
Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu & Puig

Temporada 2026–2027

Entrades i abonaments a la venda
a palaumusica.cat

També et pot interessar

**Hong Kong Philharmonic Orchestra
& Peltokoski**
23.11.26 – 20 h
Palau 100
— Mozart i Bruckner

Andsnes, Philharmonia Orchestra & Salonen
13.01.27 – 20 h
Palau 100
— Beethoven i Bruckner

***Missa solemnis* de Beethoven amb Savall**
29.01.27 – 20 h
Concerts Extraordinaris
— Le Concert des Nations & La Capella Reial de Catalunya

**Batiashvili, Royal Concertgebouw Orchestra
& Mäkelä**
11.02.27 – 20 h
Palau 100
— Schumann, Sibelius i Dvořák

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

GOBERNAD
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE ENLACE

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Compromís amb el medi ambient:

GESTIÓ
AMBIENTAL
1500-140000

EMAS

BIOSPHERE
certified

D. L.: B19602-2026